

Los hijos de otros

Títol original: *Les enfants des autres* **Direcció i guió:** Rebecca Zlotowski **País:** França **Durada:** 104 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Virginie Efira, Roschdy Zem, Antonia Buresi, Yamée Couture, Victor Lefebvre, Chiara Mastroianni, Mireille Perrier, Sébastien Pouderoux, Henri-Noël Tabary, Frederick Wiseman **Música:** Robin Coudert, Rakotondrabe Gael **Fotografia:** Georges Lechaptois **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 03/02/2023
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

La Rachel té 40 anys, no té fills. Ella estima la seva vida: els estudiants de secundària, els amics, els ex, les lliçons de guitarra. En enamorar-se de l'Ali, posa molt d'afecte en la Leila, la seva filla de 4 anys. Ella la protegeix i l'estima com si fos seva. Però estimar els fills d'altres persones és un risc que val la pena córrer... (FilmAffinity)

CRÍTICA

04/09/2022 - VENÈCIA 2022: Rebecca Zlotowski pinta amb una clara i subtil senzillesa un formidable retrat d'una dona sense fills i enamorada, magistralment interpretada per Virginie Efira

"No t'has de justificar, és la teva història", "jo només tinc una vida i és amb tu. El que et passa a tu, també em passa a mi". A la vida, entrar en un cercle ja constituït no sol ser una tasca fàcil, i menys quan l'amor i les famílies estan en joc, i el compte regressiu del rellotge biològic de la maternitat s'escurça de manera dràstica. Trobar un lloc exacte, un equilibri entre els sentiments i la raó, el desig i la humilitat, l'harmonia amb un mateix i el respecte a l'espai creat davant d'un mateix per a altres: la cineasta francesa **Rebecca Zlotowski** ha decidit analitzar aquesta zona grisa de la vida quotidiana afectiva d'una dona que en reflecteix moltes altres, captant a la perfecció la seva commovedora banalitat silenciosa a **Los hijos de otros**, estrenada en competició a la 79a Mostra de Venècia.

La pel·lícula, un retrat integral de la trajectòria d'un nou amor de la Rachel (una fantàstica **Virginie Efira**), una dona soltera de quaranta anys i professora d'educació secundària, reconstrueix amb un encadenament perfecte de seqüències totes les etapes i les complicacions (que a vegades semblen res, però que treballen la parella en profunditat) de la posició de madrastra d'una nena de quatre anys. Però abans hi ha el romanç amb l'Ali (**Roschdy Zem**): mans que s'ajunten com adolescents, el plaer físic, els sopars amb els amics. Aviat arriba el moment de conèixer i de guanyar-se la petita Leila (**Callie Ferreira-Goncalves**), després les sortides de la classe de judo (sense oblidar els snacks), les vacances junts a la Camarga, les petites pors, les alegries comunes, i també les ferides ("Per què la Rachel sempre és aquí? –És la meva xicota. –La mare és la teva xicota. Vull que se'n vagi"). Doncs hi ha una altra dona a l'escena, l'Alice (**Chiara Mastroianni**), la mare de la Leila, cosa que la Rachel mai no podrà ser ("Jo m'encapritxo amb ella. Però sou vosaltres els seus pares per sempre"), pressionada pel seu ginecòleg (**Frederik Wiseman**) i pel temps: "Si vols un fill, el moment és ara. Pensa que els mesos són com anys". I el temps, també és la família de la Rachel, el seu pare, la seva germana petita que es queda embarassada, la seva mare morta fa trenta anys, les oracions familiars sota el mantell davant de la sinagoga. Tot un conjunt de ressonàncies que interactuen amb emocions profundes (i que moltes vegades tractem de contenir) que tracten l'essencial.

"No és que jo pensi que una dona no està completa sense fills, però és una experiència col·lectiva a la qual no tinc accés". A través del seu retrat de la Rachel, escenificat amb brillantor (una elegant discreció ornamentada amb tancaments en iris i fosos a negre) i ric en multitud d'ecos salvatgement orquestrats sota la superfície d'una partitura de la vida d'aparença banal, Rebecca Zlotowski signa una obra de gran maduresa que també ofereix un tendre homenatge no només a les dones sense fills, sinó també a la solidaritat femenina en general ("deixarem de disculpar-nos en lloc dels homes").

Fabien Lemercier – cineuropa.org